

Miloslav Šindelář,

Pojem zlaté české ručičky je, jak ukazuje příklad Miloslava Šindeláře, příslušníka Aktivních záloh AČR – zbrojře, autora několika nožů, tvůrce vlastní pušky, dodavatele výzbrojních součástek pro českou armádu i plně funkčních zmenšenin válečných automobilů – stále živý. A on ho navíc dokáže i dobře předávat svým dětem. Jeho teprve desetiletá dcera si už také začíná pohrávat s výrobou nožů.

Čerstvý padesátník Miloslav Šindelář je muž vskutku nevšední, i bráno optikou dnešní multifunkční doby je to téměř renesanční člověk. Kolem zbraní se motá už skoro čtyřicet let a stihl toho dokázat víc než dost.

„Ke zbraním jsem měl doma blízko odjakživa. Můj dědeček, pocházející z Mnichovic, byl za války ruský legionář a mému tátovi jako maturantovi v padesátých letech dala strana na vybranou – buďto půjde do armády, nebo pod zem. Teda v uvozovkách jen fírat,“ začíná své vyprávění Šindelář ve svém domě kousek za Prahou, který si vlastnoručně rozšířil a přebudoval. „A tak se táta dostal k tankistům. Z armády ho vyhodili za to, že v srpnu 1968 dal rozkaz vyjet své rotě ven z kasáren do záložních prostorů a tam vyčkali, jestli se do toho proti Rusákům nepůjde.“

V takovém prostředí tedy podle Miloslava Šindeláře není divu, že už jako žák obecné školy střílel ze vzduchovky na závodech. Později se chtěl stát letcem, ale když už měl všechny prohlídky absolvované, našel u něj v pokoji jeho táta náhodou přihlášku a bylo po létání. Vyučil se

tedy nástrojářem, a když pak v 19 letech dostal povolávací rozkaz, zaradoval se – tedy pokud se bylo z čeho radovat. Narukoval totiž k technickému útvaru Proti vzdušné obrany státu. „Odcházel jsem z vojny jako Mistr zbraně, a všechny naše rakety jsem uměl rozebrat a zase složit do šroubku. Jezdili jsme tehdy střílet i do Ašaluku u Kaspického moře,“ vzpomíná Šindelář na ostré střelby.

VLASTNÍ VÝROBA ZBRANÍ

Pro jeho současnou kariéru zbrojře bylo také rozhodující, že se už na učňáku dostal k výrobě zbraní pro potřeby ateliérů na Barrandově. „Moje první samostatně vyrobená zbraň byl legendární britský samopal z druhé světové války Stengun. Sice byl jen na malorážkové náboje, ale jinak byl plně funkční,“ vypráví Šindelář. I po vojně se ale věnoval střelbě. „Jezdil jsem a vlastně ještě i stále tu a tam jezdím na závody s veteránskými puškami. Střílím rád z ruské pušky Mosin, co používali už bolševici a naši legionáři za první světové války a kterou de facto měli Rusové ještě i v té druhé válce. I když musím přiznat, že kope citelně víc než třeba naše výborné před-

◀ Miloslav Šindelář ve svém království

válečné armádní pušky vz. 24.“ Svě znalosti o zbraních si Šindelář ještě rozšířil opravami a různými vylepšeními loveckých flint svého strýčka a přebíjením jinak těžko dostupných loveckých nábojů.

Není tedy divu, že si po čase řekl, že je třeba postoupit o „level“ výš. Pustil se do výroby svého vlastního klonu legendární pušky M-16 v ráži 22 LR a opravdu si ji celou sám na koleni vyrobil. „Myslel jsem původně, že bych ji pak nabídl nějakému výrobcovi na prodej, ale záhy mi došlo, že by se musela vyrábět ve velkém, aby se to mně i té firmě vyplatilo. Ruční kusová výroba je nepředstavitelně náročná jak na peníze, tak hlavně na čas. To by mi nikdo nezaplatil,“ říká

